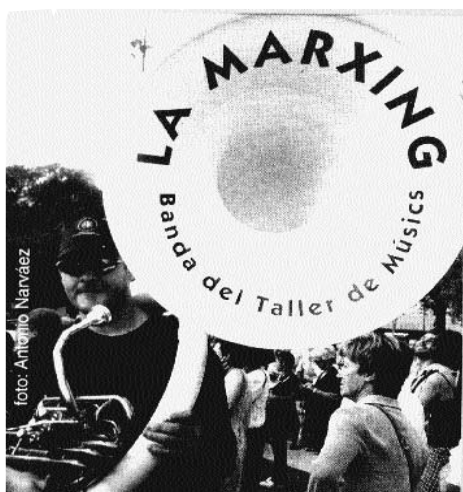

ENTREVISTA A TALLER DE MÚSICS

El Taller de Músics és una escola de música plena de vida i vitalitat, de projectes, d'activitats, de concerts i de tot el que calgui per tal de fer realitat tot allò en què en Lluís Cabrera, el seu director, hi creu. En Lluís estima la música en totes les seves vessants, estils i formacions, i això es demostra amb fets, amb les mil i una activitats i serveis en les que ell i la seva escola estan treballant i engrescant a tots els que, com ell, intentem millorar la situació de la música en el nostre país.

- CCM: Què té la teva escola de música que no tinguin les demés?

- Lluís Cabrera: Des de l'any 1979 el Taller de Músics té uns trets diferencials respecte a altres entitats semblants a la nostra ja que ha sabut crear un equilibri entre difusió, ensenyament i promoció de la música. Per a nosaltres són tan importants unes classes que pedagògicament siguin adequades als alumnes -individuals o

col·lectives- com després organitzar concerts o propostes discogràfiques per donar a conèixer les noves propostes musicals. El barri on estem també és un tret diferencial molt important. És un barri amb molta gràcia, antic i amb molta solera.

- Al teu entendre, com hauria de ser la connexió entre el món docent i el professional?

- Des de l'any 79 que tenim aquesta connexió i que editem discs i organitzem activitats pròpies. Sempre hem intentat que els nostres músics estiguessin presents en els diferents cicles, festivals i festes majors. L'any 92 a l'inaugurar-se el Jazz Sí Club ja va ser definitiu. Volíem un auditori que fos de l'escola però en un recinte extern a ella, i on durant tot el dia hi

hagués vida musical. Cada dia de 20 a 22 hores hi ha una actuació en directe, donant un clar suport a la gent jove. Tot el que es treballa a les aules després es pot sentir el Jazz Sí. No és el mateix tocar a l'escola que a l'exterior amb un públic molt divers. Qualsevol persona que passi per la ciutat de Barcelona sap que en un horari molt europeu -de 8 a 10- té una actuació musical en directe. Cada dia de la setmana hi ha un estil diferent. Els dilluns música improvisada, els dimarts música d'autor, els dimecres jazz, els dijous música cubana, divendres flamenco, i els dissabtes i els diumenges rock i blues respectivament. D'aquesta manera la setmana queda definida. Quan assumeixen el nivell suficient, els alumnes poden tocar davant de públic. Encara que sigui en un local de petit format com el nostre, d'aquesta una manera es va agafant un bagatge molt important per a la vida professional. Amb l'escola tancada no n'hi ha prou.

- Això vol dir que hi ha un seguiment del professorat al darrera?

- No necessàriament. Es podria organitzar de tal manera que els professors hi assistissin, però aquest no és el cas. El fet de tocar en directe i amb públic, de comunicar o no amb ell, de decidir canviar el repertori, d'equivocar-se, ... Hi ha sorpreses ja que molts cops els temes menys treballats musicalment són els que han agradat més, i al revés, els més perfectes els que menys. El Jazz Sí no es nodreix exclusivament de l'escola, és un club obert. En les escoles que tenen auditori les activitats i interpretacions es queden com un fet intern del mateix centre. Una actuació té més connotacions que no té una classe.

- Parlem de la promoció i difusió de la música feta a Catalunya.

- En aquest país un cop aconseguides les llibertats democràtiques, es produeix un

Lluís Cabrera va participar en la creació del Taller de Músics en 1979. En 1970 va fundar la "Peña Flamenca Enrique Morente", i al 1981 la "Asociación de Actividades Creativo Musicales" amb la finalitat d'implusar i promoure el jazz i la música actual en totes les seves facetes, especialment la pedagògica.

Des de la fundació del Taller de Músics fins el dia d'avui, Lluís Cabrera ha estat el creador i responsable d'innombrables activitats de caràcter cultural. Ha participat i impartit classes de post-grau als màster de gestió cultural impartits pel CERC de la Diputació de Barcelona. L'any 92 va impulsar el club de música en viu *Jazz Sí*. Ha fet possible que activitats com la Setmana de Jazz, la Mostra de Jazz Europeu, el Món a Barcelona, el Festival de Flamenc de Ciutat Vella, el Seminari Internacional de Jazz, tinguin lloc anualment i gaudeixin de gran prestigi als mitjans culturals del país. Cabrera és reconegut com un dels principals promotors del moviment musical que avui en dia existeix a Catalunya.

moment de moltíssima il·lusió. Els ajuntaments passen a convertint-se en els empresaris del nostre sector. Des d'aleshores fins ara, els ajuntaments han concentrat part del seu pressupost a fer música. De fet, no tenen obligació legal de fer-la. Per llei només estan obligats a tenir cura de les biblioteques. És per això que la seva dotació pressupostària és petita. Malgrat aquest aspecte s'ha fet un veritable esforç en invertir recursos per la música de les festes majors i també en general. No és el mateix la música d'entreteniment -que està molt bé i hi juga el seu paper- que la música de concert que requereix un altre nivell de predisposició.

- Què creus que s'hauria de fer?

- Les possibles solucions passarien per ser molt pràctic. Per exemple, que en els pobles de Catalunya que tenen entre 5.000 i 10.000 habitants hi hagués un concert al mes. I no parlem de les ciutats amb més habitants que ja disposen d'unes infraestructures amb una programació més o menys estable obligada. Utilitzant els casinos, els ateneus, ... les infraestructures no estatilitzades i fent d'organitzadors els mateixos aficionats a la música del poble, ja sigui Joventuts Musicals, Amics de la Música, les penyes, els amants del rock, ... que volguessin fer un concert. Perquè sempre ha de ser l'ajuntament? Podria ser el grup del poble que disposes d'un ajut de l'ajuntament per fer en aquell local que han triat un concert al mes. No cal fer més

inversió en "pedra", més centres cívics, ... Aquests tipus de promoció donaria una pluralitat musical molt gran, i crearia uns circuits musicals naturals fabulosos. Però, per exemple, quant intervenen la Diputació o la Generalitat amb les seves respectives oficines de difusió artística, l'ODA i l'ODE, forçosament l'ajuntament ha d'intervenir. Un col·lectiu privat sorgit de la societat civil no pot proposar aquest tipus de concerts de petit format. Estem parlant de "caxets" petits. Crec que el futur hauria d'anar per tornar a ser artesans, a ser més directes. Analitzar en quins pobles de Catalunya hi ha col·lectius engrescats a organitzar un concert al mes si disposen d'una petita ajuda. Això funcionaria, i a més a més, acostumaríem al públic a cobrar petites entrades per tal que no tot sigui gratuït. Ja estan les Festes Majors per això, per gaudir de l'entreteniment, de la música sense pagar. Ha d'haver un esforç per part de tothom. Amb aquesta dinàmica s'aniria creant un ambient, i acostumaríem a la gent a assistir a concerts, i no estaria tot concentrat a la ciutat de Barcelona.

- Continuem amb la ciutat de Barcelona: què n'opines?

- A part de la música clàssica, hi ha una concentració excessiva. Després de l'estiu tenim el Cicle de Jazz organitzat per l'Associació de Músics de Jazz amb actuacions a l'aire lliure i en els clubs, el Cicle de Jazz a l'Auditori, el Festival de Jazz de Ciutat Vella, el Festival Internacional de Jazz de Barcelona, el col·lectiu Gràcia Territori Sonor amb el seu Festival de

El Jazz Sí Club, un dels emblemes del Taller de Músics.

El Taller de Músics inicia les seves activitats a la tardor del 1979, un moment en què la indústria musical catalana viu una metamorfosi de proporcions considerables reflectida en el trasllat massiu dels centres de decisió i producció a Madrid. En aquestes circumstàncies, bona part dels músics del país dedicats al rock i al jazz es veuen abocats a l'emigració, la hibernada o, com diu el mateix Lluís Cabrera, a "una reconversió professional que transforma tota una generació artísticament truncada en una altra constituïda per volenterosos professors". Paral·lelament, a Barcelona coincideixen en aquell moment molts músics estrangers de diversa procedència: alemanys, iugoslavs, japonesos i sud-americans. D'aquí sorgeix el nucli docent del Taller. D'aquesta barreja de procedències culturals en surten dues de les característiques més diferencials del Taller de Músics, "el seu oberturisme de mires estilístiques i una tendència natural a la llibertat ben entesa". Transcorreguts els seus primers mesos de funcionament, l'escola organitza el I Seminari Internacional de Jazz (Banyoles, 1979). Anys més tard, el 1983, se celebra la tercera edició d'aquest seminari a Castelldefels. El missatge i la filosofia docents del Taller són ja de domini públic, i les seves activitats i serveis han armarat profundament la ciutat de Barcelona i el seu entorn. No trigaran a arribar joves estudiants procedents de la resta del país i de molts altres indrets de l'estranger. A partir d'aquest moment s'obre un període d'estructuració docent i d'organització de Setmanes i Mostres de Jazz Europeu, la inauguració del local Jazz Si, un club de música en viu on l'escola es converteix en escenari, i la creació d'una oficina de management i un segell discogràfic propi. "Quants centres vinculats a l'ensenyament i difusió de les músiques populars poden oferir avui un balanç equivalent, o com a mínim similar?", diu el propi Cabrera.

Músiques Contemporànies, ... hi ha un "aluvión" d'activitat concentrada a Barcelona en tan sols 4 mesos que crea una autèntica inflació.

Hi ha prou públic per tant festival i tant concert en un període temps tan curt? Després, durant els mesos de gener, febrer i març no hi ha oferta. S'ha de tenir en compte que a la ciutat de Barcelona hi ha una part important de turisme cultural. Com queda l'oferta durant aquest mesos? Tot es concentra entre els mesos de setembre i desembre perquè l'administració vol controlar el tema dels ajuts. Com es poden fer activitats durant els primers mesos de l'any si encara no han sortit les ordres de subvencions? S'ha de començar per aquí. S'haurien de crear uns convenis amb tot el teixit privat que es dedica a la promoció i producció cultural. Aquest és el tema. Acabada la temporada del Grec, durant el mes d'agost no queda clar com queda l'oferta cultural. A més hem d'afegir que les grans infraestructures se'n van de vacances, desaprofitant-se així aquests equipaments. Aquest any el Taller va col·laborar amb el Palau de la Música per organitzar flamenc en aquesta època i es va omplir amb gent d'aquí i de fora. L'agost en general és un desert, i arribes al setembre i tot és oferta.

- Com veus el tema del suport a la música en viu, als autors, enregistraments i difusió de la música en general feta aquí a Catalunya?

- Referent a la música en viu és un tema important, diria que bàsic. L'ésser humà necessita sortir i trobar-se, participar d'accions col·lectives. No es pot permetre que la societat es segmenti i es mutili, i que a més ens convencin que ens quedem a casa. Hem d'utilitzar Internet per millorar

les coses, i hem de veure la televisió encara que hi hagi bon cinema, de la mateixa manera que hem d'assistir a concerts de música en directe a més de poder-la escoltar a casa. No és el mateix. Tot forma part d'actes socials importants. És per això que les dictadures i els fonamentalismes autoritaris ho tenen prohibit. El compositor és la base de la cadena. Si no hi ha un creador, amb unes eines i amb unes idees per fer una obra musical, la resta de la cadena no existeix.

Investigació i desenvolupament, aquí està la clau. Amb la indústria i la ciència queda clar però en el nostre sector no ho està tant. En la música s'ha de facilitar al creatiu totes les eines que necessiti, sobretot a nivell d'infraestructures. Això no vol dir -en absolut- que no s'hagi de conservar tot el patrimoni anterior.

- I dels mitjans de comunicació?

- Amb els mitjans de comunicació estic bastant decebut, i no sé si ens en sortirem. No em refereixo a la premsa escrita, que crec que fan tot el que poden, sinó amb els mitjans audiovisuals. Amb la televisió i la ràdio no hi ha manera! Sempre que es pot parlar amb els seus responsables surt el tema de la llibertat del realitzador de cada programa. Apel·lant a aquesta llibertat la llei no es compleix, cosa que és indispensable. Altrament no es pot crear aquest ambient sonor indispensable. Els barems són l'audiència i els números. Si tothom "punxa" el mateix, on queda el pluralisme? On és el respecte per la llei que precisament intenta defensar les minories? Per assegurar aquest ambient sonor plural la ràdio és bàsica, i la ràdio pública té l'obligació d'aquest respecte. L'ultra liberalisme del mercat és tan dolent com que tot ho reguli l'estat. Cal

trobar vies intermitjtes. L'estat ha d'equilibrar el que el mercat d'una manera natural no fa. Per això està! I és per això que tenim una societat del benestar!

-Parlem una mica més de l'ensenyament musical.

- Seria ideal crear models d'escoles que tinguessin un tronc comú, el llenguatge musical, i que el jove estudiant conegui i es fiqui en la pluralitat musical, però sobretot que visqui diferents maneres d'enfocar la música. És un tema de curiositat. Des de les escoles s'ha de promoure aquesta pluralitat d'estils musicals molt diversos. És normal que a Andalusia no hi hagi cap conservatori on s'ensenyi el flamenco? És normal que els seus responsables musicals només creguin en la seva transmissió oral? Ha de ser possible estudiar aquesta música d'un altra manera més organitzada i sistemàtica.

En el Taller des de l'any 79 fins al 83 vàrem ser molt experimentals. Per l'escola han passat professors molt importants -que tots ho són - però en especial Eduardo, Lluís Vidal, Lluís Vergés, Xavi Fort, ... uns personatges claus en cada moment que han sabut adaptar el programa al nostre tipus d'alumnat. A partir de l'any 90 es crea l'Àrea de Flamenco, l'Àrea de Música Afro-Cubana i l'Àrea de Rock. En aquests moments el repertori de "combos" és on la gent practica. Fa cinc anys vàrem incorporar el tema de les noves tecnologies, midi, informàtica musical, ... En acabar el nostre grau mitjà donem la possibilitat de realitzar estudis de tècnic de so. D'aquesta manera facilitem la coincidència entre el llenguatge dels músics i el dels tècnics de so. Quan va començar el Taller tot això que ha anat succeint no ho teníem previst. En aquests moments tenim moltes escoles associades. Utilitzen els nostres llibres, els nostres mètodes, controlem els seus exàmens, ... i fins i tot en alguns casos els facilitem el professorat.

Hi ha diferents models de relació amb la nostra escola. Això sí, sempre donem importància als temes de promoció i de difusió. Una escola que estigui en un determinat àmbit territorial ha de tenir la seva

veu com a escola i a més la seva presència com a música viva en aquell lloc. Això s'està fent, i cada vegada més. A través de l'associació EMIPAC ja fa anys que es fa però ara hem entrat en un procés de consolidació.

- És usual que la darrera pregunta coincideixi en els nostres entrevistats, és per això que ara et preguntem: quin creus hauria de ser el paper del Consell Català de la Música en el panorama musical català, i més concretament en relació amb la música popular?

- El CCM és una eina bàsica on conflueixen tots els sectors musicals i totes les músiques en un únic Consell. Fins ara, per una mica el de sempre, per manca de recursos i de la postura de la pròpia administració que no ha reconegut el Consell ni com a interlocutor ni com a eina d'assessorament, les associacions - mica a mica- s'han desanimat. El Consell va néixer amb moltíssima il·lusió, en un marc assembleari. La recent creació del Fòrum Assembleari de Música Popular ha creat molta unió de les associacions que representen la música popular dins el Consell. A la vegada, engloba a la resta d'entitats de tots els altres àmbits. Amb la infraestructura que tenim deu n'hi do la feina que es fa! El voluntariat està molt bé per anar a reunions, assistir a assemblees, comissions de treball, ... però el nostre sector no és un sector de voluntariat. Si el Consell disposés de més recursos aniríem al 100% de les possibilitats. Després de més de 12 anys, totes les administracions són conscients de que el CCM necessita més recursos econòmics i humans per tal de poder treballar en condicions.

Joan Fradera

Actuació d'alumnes del Taller de Músics.